

HERT DE DIERENLIEF

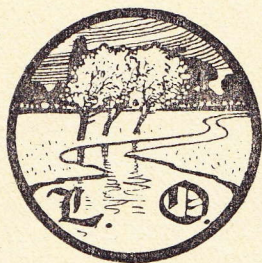
Lod. Opdebeeck Antwerpen

HEBT DE DIEREN LIEF

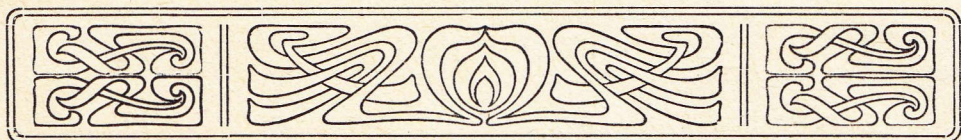
VERHALEN UIT HET LEVEN VAN DIEREN

DOOR

JAN VERBEKE.

LODEWIJK OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN.

De Arabier en zijn Paard.

Zeer ver van ons land, en in een ander werelddeel ligt Arabië, welks bewoners de Arabieren zijn.

De Arabieren bezitten uitmuntende paarden, die ze niet zelden als familieleden lief hebben. En zij worden op hun beurt door de dieren bemind. Lees maar eens het hier volgend verhaal.

* *
* *

Een Arabier reed op zijn paard over de vlakte. Eensklaps sprongen van achter een rots eenige gewapende mannen te voorschijn.

De Arabier herkende in hen onverbiddelijke vijanden.

Zijn paard begreep ook 't gevaar, hief snuivend den kop omhoog en wilde wegrennen, maar 't was te laat; eenige roovers hadden het reeds gegrepen, terwijl anderen zijn meester naar omlaag rukten en hem stevig boeiden.

De schelmen voerden den Arabier en zijn ros naar hun kamp. Het dier mocht vrij op een grasveld grazen.

Zijn meester werd, aan handen en voeten gebonden, in een tent neergelegd. De nacht daalde, en allen in het kamp sliepen.

Neen, niet allen, de arme Arabier bleef droevig mijmeren. Hij dacht aan vrouw en kinderen, die hem nu in onrust verbeidden, maar den echtgenoot en vader wellicht nimmer terug zouden zien, want deze vijanden haatten hem, en zeker was het hun plan, hem morgen te doden. En wie zou hem redden? Niemand...

Maar de Arabier dacht niet aan zijn trouw paard.

Het verstandige dier was rustig blijven grazen tot de avond viel. Dan had het zich nedergelegd, doch het vergat zijn meester niet.

Toen het overal stil was stond het op en begaf zich naar de tent, waarheen men zijn baas gedragen had.

De Arabier hoorde hoe het linnen opgeheven werd... hoorde dan een gesnuif en herkende hieraan zijn besten vriend. En met blijdschap begreep hij thans alles. Ja, zijn paard wilde hem redden...

Het dier nam den gevangene bij zijn banden in den bek, verliet stil de tent en het kamp... maar dan snelde het met zijn dierbaren last over de vlakte.

Het was of het boven den grond zweefde, of het vloog in plaats van te draven. Het gunde zich den tijd niet, even te rusten.

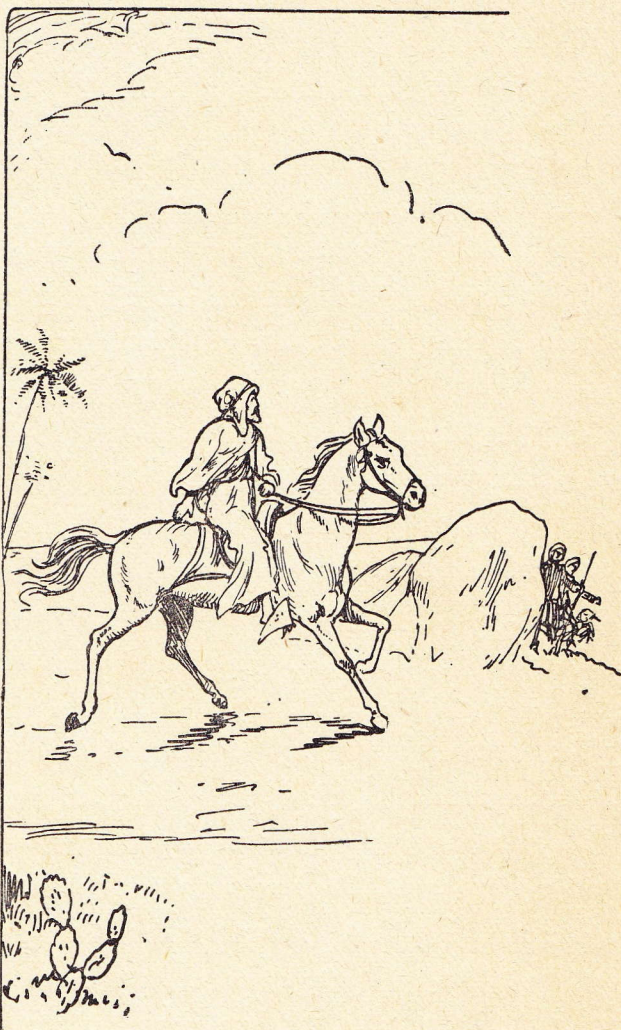
Met trillende neusvleugels, met snuiven-den adem stoof het voort.

Tegen den morgen bereikte het de tent zijns meesters.

Daarbinnen waakten de vrouw en de kin-

deren. Zij konden evenmin slapen. Ze waren al te ongerust over het lot van den vader. Ze wisten dat roovers steeds op de loer lagen en deze den Arabier niet sparen zouden.

Daar hoorden ze een gerucht en stonden haastig op. Maar reeds hief het paard met zijn kop het gordijn omhoog en

legde den gebonden Arabier voor de voeten zijner geliefden neer.
Spoedig waren de koorden doorgesneden.

— Gered! klonk het juichend.

— Mijn edel paard! riep de bevrijde op dankbaren toon.

Helaas, 't arme, uitgeputte dier lag ter aarde. Nog even blikte het zijn meester aan, strekte dan de pooten uit, terwijl een laatste stuiptrekking zijn lijf beroerde.

En dan was het trouwe paard dood!

Het had al zijn kracht opgeofferd, om zijn geliefden meester te redden.

Geen wonder, dat gansch het gezin om het brave dier weende.

* *
* *

Ja, als we aan den Arabier denken, denken we van zelf aan zijn paard. Die twee behooren bij elkander.

Het Arabische paard heeft een edelen kop en dunne pooten; een afstand, welken een mensch in 14 à 20 uren gaat, dus van 70 à 100 K.M., kan het gemakkelijk eenige dagen achter elkander afleggen, en moet daarbij slechts gewoon gevoed worden.

Een Arabier rekent zijn ros dan ook als zijn beste vriend waarvan hij slechts noode scheidt.

Een zeker Arabier bezat in de wereld niets dan een paard. Een Fransch overheidspersoon wilde het koopen voor zijn vorst, Lodewijk XIV, en bood er een groote som voor.

Nu brak er voor den Arabier een moeilijken strijd aan.

Veel geld.... en hij bezat niets, hij kon slechts met de grootste moeite zijne vrouw en kinderen voedsel verschaffen.

Goud... dat hem zijn leven lang voor gebrek zou bewaren!

De verzoeking was te groot. Met een bloedend harte, want hij kon niet scheiden van zijn paard, bracht hij toch eindelijk zijn ros naar de woning van den Franschman. Deze kwam met het geld; het schitterde den armen man in de oogen. Nooit had hij zooveel goud gezien en 't zou zijn eigendom worden!

Maar dan blikte hij weer zijn paard aan, 't goede dier, dat hij

nimmer zou terugzien, dat men zou meevoeren naar 't verre, vreemde land....

Zijn hart dreigde te breken... hij kon niet... neen, neen, neen...

— Scheiden van u, zoo sprak hij, u, mijn schat, laten meevoeren naar Europa, waar men u zal optuigen, slaan zal... neen, neen... kom mee terug naar mijn vrouw en kinderen.

En vlug sprong de Arabier op zijn ros, dat vroolijk hinnikend als een pijl uit den boog heensnelde, den verbluften Franschman met zijn goud achterlatende.

Ja, het paard kent zijn meester zoo goed en het geeft beschamende lessen aan menig kind, aan grooten ook, die de deugden van getrouwheid, gehoorzaamheid, gehechtheid, niet bezitten.

En dan zijn er mannen, die zulk een goed dier durven mishandelen, omdat het den al te zwaren arbeid met den besten wil niet verrichten kan. Er zijn voerlieden, die hun paarden wreedaardig slaan, ranselen.... omdat de wagen te zwaar geladen is, of daar de weg in een slechten toestand verkeert, zoodat het arme dier zijn last onmogelijk voorttrekken kan.

Gelukkig straft de wet de dierenbeulen, maar nog gelukkiger zou het zijn, zoo ieder mensch zijn plichten jegens onze vrienden, de dieren, begreep.

't Is ook wel eigenaardig te vernemen, hoe een Arabier zijn paarden kweekt. De beroemde dierenkenner Brehm vertelt het ons.

„In de 18e levensmaand begint de opvoeding van het edele dier. In 't eerst tracht een knaap het te berijden. Het leidt het naar de drinkplaats, naar de weide, maakt het schoon, kortom, voorziet in al zijn behoeften. Beide leeren te gelijker tijd: de knaap wordt een ruiter, het paard een rijdier. Nooit echter zal de jonge Arabier van het veulen, dat hem is toevertrouwd, te veel eischen, nooit er werkzaamheden van vergen, die het niet verrichten kan. Op iedere beweging van het dier wordt acht geslagen, het wordt zachtmoedig en liefderijk behandeld, hoewel men geen ongehoorzaamheid en boosaardigheid duldt. Eerst wanneer het paard zijn tweede levens-

jaar volbracht heeft, legt men het een zadel op; na afloop van het derde jaar gewent men het er langzamerhand aan, al zijn krachten in te spannen. Eerst wanneer het zeven jaar oud geworden is, beschouwt men zijn opvoeding als afgelopen."

Van een bijzonder edel paard, zegt een Arabier: „Noem het niet mijn paard, maar mijn zoon. Het is zoo zuiver ras als goud! Het loopt sneller dan de stormwind, sneller nog dan de blikken over de vlakke waren.

Zijn oog is zoo scherpzichtig, dat het in het duister een haar kan onderscheiden. Het achterhaalt de gazelle. Tot den arend zegt het: Ik beweeg mij zoo snel als gij. Uit de hand der vrouwen neemt het aalmoezen aan, den vijand slaat het met de hoeven in 't aangezicht. Hetzij de hemel klaar is, of de stormwind het licht der zon door stofwolken verduistert, 't is alles om 't even, dit paard is een edel dier, dat het woeden van den storm veracht. In deze wereld is er geen, die het evenaart. Snel als de zwaluw ijlt het voort. Zoo zacht draaft het, dat gij gedurende den snelsten draf, op zijn rug zittend, een kop koffie kunt drinken, zonder een druppel te spillen. Het begrijpt alles, alleen door het gemis van spraak verschilt het van den mensch."

Dit is natuurlijk overdreven, maar het bewijst ons, hoe hoog de Arabier zijn ros in eere houdt. Ja, heel dikwijls beschouwt hij het als zijn zoon, als een lid van zijn gezin.
